

— «Съзва ни Фрина тукъ на веселъ пиръ,
И виното ѝ услади сърца ни,
Тъй както на харита Агатея
Вълшебний танецъ погледи плени,
И услади душата възхитена...
Блаженъ на пиръ поканений отъ Фрина!
Но дваждъ блаженъ е който преживее
На пиршеството днешно радостта! —
Божественото празденство безъ време
Напуснахме... но кой е тозъ безумецъ
Да възроптае: Фрина ни отлъчи
Отъ дългъ свещенъ? Къмъ хубави прищевки
Самъ Зевсъ е благосклоненъ; а дано
Прищявката и на самата хубость
Чело му съ гневни бръчки не замрежи!
Но ако би гневътъ на гръмовержца
Да сполети кого и да било —
Въ горчивини утеха и услада
Ще бъде нему сладостния споменъ
За тая нощъ... На здравие за Фрина!»
Но никоя се чаша не подигна.
Че въ погледите, още упоени,
Недоуменъе трепна: дали глума
Полупияний хелиастъ подмята?
Какво е туй двусмислие на думи?
Зловещия му погледъ и усмивка
Каква измама кривятъ?... Върху Ефтий
Изподъ ресници тъмни огненъ погледъ
Устреля гнявно Фрина, каточе
Задъ тъменъ облакъ мълния да блясна,
И буря бе следъ мълнията близко.
Но сладкодумний Хиперидъ — чиято
Душа пръптеше, като пеперуда,
Около дивний ликъ на Фрина, въ знойно
Желание — подхвана вдъхновенно:

«Зашеметилъ е сладкий вакховъ даръ

Един ред
празно
мисъл